

GUANYADORES DEL CONCURS DE SANT JORDI DEL CURS 2025-2026

	Guanyador/a	Títol
1ESO C	Abderrahman Mija	La llegenda de Sant Jordi
1ESO B	Manha Mehreen	El Pau, el noi que va deixar d'estar sol
2ESO A	Divyanka Cheema	Secrets dins del cor
2ESO A	Rupinder Singh	Tot el que no vam dir
3ESO C	Lilian Roa	La primera vegada
3ESO B	Wiam Roukdi	Sheepland
4ESO C	Sasha Obaco	La llibreria dels records perduts
4ESO B	Marlyse Tixi	L'última caiguda al món del Tetris
1BAT B	Amena Syeda	El que crema sense vores
1BAT A	Astrid Luana Portocarrero	El que el temps no va esborrar
2BAT B	Núria Gabriela Zanabria	L'addicció sense sucre
2BAT B	Siman Preet	Poema de Sant Jordi
CICLES	Ilham Ben Moula	El drac viu a l'institut

1r d'ESO C

La llegenda de Sant Jordi

Abderrahman Mija

El calendari diu que és abril, però el cor sap que és Sant Jordi, on l'intercanvi de llibres i roses és l'únic idioma permès. És la necessitat de creure que el bé pot triomfar, que la cultura és la nostra millor defensa contra els dracs.

Un llibre és el nostre refugi on s'alliberen les roses i que ens recorda viure en el present. Mentre camino, veig parelles intercanviant-se compromisos, nens feliços per rebre la seva primera rosa i escriptors que escriuen històries que podrien canviar vides. Sant Jordi no és una llegenda qualsevol, és una obra d'art col·lectiva. Una rosa vermella no és només un símbol d'amor romàntic, és el valor de mantenir vives les nostres tradicions.

Vaig entrar en una biblioteca i entre les prestatgeries, alguna cosa brillava. No era or, sinó el llom d'un llibre. Hi havia una ombra enorme que no era un monstre de les pel·lícules, era un drac fet d'històries que ningú llegia. Però Sant Jordi no va agafar la seva espasa, va començar a escriure un final meravellós perquè el drac es posi de bon humor i també perquè tot el poble deixi de dir que els dracs són dolents. Em tremolaven les mans. Vaig obrir el llibre, però les pàgines estaven en blanc, i després vaig recordar la frase que em deia la meva professora: les millors històries surten del cor.

Vaig començar a escriure sobre el meu avi, sobre els patis amb els meus amics i sobre la por de suspendre. A mesura que les paraules omplien el full, un petit brot verd va travessar el terra de fusta. D'aquell brot en va néixer la rosa més vermella que he vist mai. En sortir al carrer, la biblioteca vella havia desaparegut, però a la meva motxilla portava la rosa i el llibre ple de les meves pròpies paraules.

1r d'ESO B

El Pau, el noi que va deixar d'estar sol

Manha Mehreen

Fa molt, molt de temps, en una casa envoltada d'arbres gegants hi vivia un noi que es deia Pau. Tenia dotze anys i no tenia gaires amics. Tothom el trobava estrany perquè era un noi que s'espantava fàcilment, no li agradava cap esport i sovint estava sol.

Passaven els dies i se sentia cada cop més sol. Un dia, en tornar de l'escola, es va xocar amb una noia i va caure a terra.

—Ai! Perdó!—va dir la noia mentre l'ajudava a aixecar-se.

En Pau es va posar vermell, però a la vegada estava content que algú li parlés.

—No passa res, tranquil·la—va dir-li amb delicadesa.

—Escolta'm. Sempre et veig sol al pati. Et vindria de gust estar amb nosaltres al pati? Ens ho passem molt bé parlant. Però tu, en canvi, et deus sentir trist de no tenir ningú amb qui jugar.

En Pau no sabia què dir. I per un moment va pensar que ningú li havia demanat una cosa així. Va acceptar-ho sense pensar-s'ho més de dos cops. Els primers dies eren una mica complexos per a ell, però cada vegada reia més i se sentia millor.

Però un dia, uns nois grans van començar a riure:

—Mireu, mireu. Mireu aquest noi, està amb les noies. Sembla molt poruc!

—Deixeu-lo en pau!—va dir una d'elles, fent un pas endavant—. No és res dolent.

Els nois grans van riure encara més fort.

—Què passa? Ara també el defenseu vosaltres?—va dir en to burleta.

En Pau va respirar profund, va sentir valentia i, molt enfadat, va afegir:

—A mi m'agrada estar amb elles. A tu no et molesta gens, això. Així que ves-te'n d'aquí, si no vols que et doni un bon cop de puny.

—Et creus molt llest per dir-me això, oi? Doncs vine aquí i dona'm el puny que m'havies promès fer abans. A veure si t'atreveixes. Vinga, a què esperes? Vine aquí.

—Saps què? Prefereixo no donar-te un cop de puny perquè després t'aniràs plorant com una nina...

Els nois grans es van mirar entre ells, sorpresos per la valentia d'en Pau.

—Vinga, serà millor que marxem. Aquest noi ens deixarà fets un batut.

Els van sortir corrents, muts, deixant enrere unes rialles nervioses. En Pau es va girar cap a les noies.

—Esteu bé? Els he fet fugir. Però continuo sent un nen poruc, com abans.

—Ets un geni, el millor, el més fort, el més valent...—cridaven les noies.

I des d'aquell dia en Pau va deixar d'estar sol i va descobrir el valor de tenir algú al seu costat, tant en els bons com en els mals moments.

Secrets dins del cor

Hi ha moments quan em tanco
i ningú pot entrar,
com si dins del meu cor
hi hagués un mar a navegar.

Em sento sola i perduda,
però també molt viva,
com si cada emoció
fos una llum que s'activa.

Ploro quan ningú mira,
riu quan cal fer-ho veure
i aprenc a portar els meus pesos
sense deixar-me perdre.

Però sé que dins meu
hi ha força i valentia,
i que cada petit secret
em fa créixer cada dia.

2n d'ESO A

Tot el que no vam dir

Rupinder Singh

Ens van faltar paraules.
No d'aquelles que sonen bé, ni de les que omplen poemes, ens van faltar les difícils.

Les que es queden atrapades entre l'orgull i la por, les que arriben tard o mai.

Jo et volia dir
que em feia mal la teva distància, però vaig aprendre a callar
com qui aprèn a sobreviure.

Tu et volies quedar, crec, però no vas saber com.

I així vam ser:
dues persones intentant no trencar-se mentre es trencaven en silenci.

Ara escric,
perquè aquí puc dir el que no vaig dir, sentir el que vaig amagar i construir un final
que mai vam tenir.

Però hi ha una cosa que ni tan sols la poesia arregla:

el temps.

Aquell que passa sense demanar permís, emportant-se-ho tot menys el que pesa.

Però hi ha una cosa que el temps no sap com emportar-se:

aquest nosaltres

3r d'ESO C

La primera vegada

Lilian Roa

La primera vegada que et vaig veure,
vaig saber que eres per a mi.

Em vas mirar
i en el teu somriure vaig descobrir allò
que mai havia perdut.

No sabia què era estimar fins que
et vaig estimar a tu.

Pot ser que no sentis el mateix que
jo per tu,
però la vida és així.

Cada vegada que et penso,
el temps s'atura,
la pell se m'eriça,
la natura s'amaga,
i la inquietud arriba.

3r d'ESO B

Sheepland

Wiam Roukdi Albien

Entre el país de les vaques i el dels ànecs es trobava el país dels xais, Sheepland, el més desenvolupat de tots. Tots els habitants eren ovelles, blanques i toves, i l'entrada no estava permesa a cap altre animal. La perfecció i l'ordre eren claus, i això també significava que allò diferent no encaixava. S'enorgullien de ser un lloc utòpic i tothom portava el mateix estil de vida: vivien en edificis idèntics, es llevaven a la mateixa hora, vestien la mateixa roba, portaven els mateixos cabells, impecables, i feien els mateixos gestos.

Quan el sol sortia, els mascles abandonaven les seves llars amb maletins per anar a treballar. En fila, un darrere l'altre, marxaven amb pas ferm. En canvi, les femelles es quedaven a casa, complint amb el rol assignat: netejar i cuidar els anyells. I quan el rellotge marcava les dotze, totes anaven ordenadament a fer les compres i parlaven de coses mundanes amb falsedat òbvia, però tractant de mantenir les aparences. Els mascles treballaven incansablement i després menjaven pastura fins a no poder més, quedant ben rodons. El fet era que la llei dictava que, quan arribaven als quaranta anys, es podien jubilar. L'estat els proporcionava un festí com cap altre i es tornaven elegibles per marxar al lloc on tots volien anar: el "paradís".

Doncs bé, al mascle número 134X li faltava poc per complir els quaranta anys i, per això, comptava impacient els dies. Però un dia, mentre es vestia per anar a treballar, i quan només li faltaven quatre dies per a la jubilació, va fixar-se en una taca negra al seu cap. Va sentir una gran sensació d'inquietud i ansietat, que es va reflectir en els seus ulls negres. Va intentar rentar-la, però era impossible esborrar-la: era part del seu pelatge.

Aquest era un gran problema. No podia veure's diferent dels altres. Tots aquells amb imperfeccions havien incomplert la llei i desaparegut. Aquells que eren diferents eren inferiors, i ell no formava part d'ells. Després d'uns segons davant del mirall i de pensar una solució, va agafar el pot de tintura i es va pintar els cabells.

I mentre tot allò succeïa, als altres edificis els xais ocultaven també allò que no volien que els altres veiessin: un es posava dents falses, un altre es pintava les ungles de negre, i alguns feien coses encara més estranyes. Tots volien ocultar allò que els feia insegurs, però cap volia acceptar aquestes inseguretats i, en canvi, jutjaven les dels altres. I el que cap d'ells sabia era que una figura de dents afilades, pelatge gris i urpes com ganivets es posava una pell d'ovella. S'anaven ficant a la boca del llop, literalment, perquè qui els governava era un llop vestit d'ovella i mai va existir cap paradís. Al final, resulta que elles eren el festí.

Cada ciutat té racons que ningú recorda. Hi havia una llibreria amagada entre dos edificis iguals, com si no volgués cridar l'atenció.

La Clara la va veure per primer cop un dia de pluja i es va sorprendre. No recordava haver-la vist abans. Durant uns segons va dubtar, però alguna cosa al seu interior la va obligar a entrar-hi.

Les prestatgeries estaven plenes de llibres sense títol i tots eren diferents, a la seva manera.

—Pots agafar-ne qualsevol —va dir una veu tranquil·la.

La Clara es va girar i va veure un home gran, mirant-la com si ja sabés que arribaria.

—De què tracten? —va preguntar ella.

L'home va somriure lleument. —Del que has deixat enrere.

Sense entendre-ho del tot, la Clara va avançar entre les prestatgeries fins que es va aturar davant d'un llibre petit de portada grisa. No destacava, però alguna cosa li va cridar la seva atenció. En obrir-lo, va aparèixer la pregunta: “Recordes l'últim moment que vas compartir amb ella?”

El record li va venir al cap de sobte. Es va veure a si mateixa asseguda al llit, distreta, responent amb pressa a la seva àvia mentre parlaven per telèfon, i ella intentava allargar la conversa amb pauses petites.

—Estàs bé? —havia preguntat ella.

—Sí, només estic cansada... demà parlem, d'acord?

No hi va haver res especial en aquell instant, ni un senyal, ni un comiat real. Només rutina.

—Va morir aquella mateixa nit —va dir el llibreter, que era darrere seu—. I aquest va ser l'últim “matí” que vas compartir amb ella.

La Clara va sentir el pes del record amb una claredat que fins aleshores havia evitat.

—No ho recordava així...

—No ho vas oblidar —va respondre ell amb suavitat—, només no ho vas completar.

Quan va tancar el llibre, alguna cosa dins d'ella havia canviat. En sortir, la llibreria ja no hi era. El carrer era el de sempre, intacte, com si no hagués passat res. No

obstant això, la Clara va sortir amb un pensament diferent, perquè va entendre que alguns records no són per oblidar-los sinó per tancar-los.

En un món de blocs, la gravetat era la regla de tot. Res, res en absolut, podia aturar-la. Eren peces, deia tothom, que queien, una rere l'altra, sense explicació, sense interrupció, en un bloc incessant. Aquest era el món de Tetris, en què l'ordre i el caos ballaven junts per a l'eternitat.

Viure en aquest món era... senzill, però no de la manera que es podria pensar. Només hi havia blocs: quadrats, rectangles, formes de "L" i "T", descendint per sempre. Ningú no es sorprenia en absolut, excepte els que no ho eren, de perfectes. Alguns eren genials, un encaix sublim, d'altres semblaven massa grans o massa petits per a la seva petita caixa.

Un d'aquests blocs, anomenat Zeta, va aterrar en un lloc realment especial, la vora més externa.

Zeta, que sempre s'havia sentit diferent, mai no va encaixar del tot. Mentre queia, va intentar desafiar la gravetat i, en lloc de girar-se per alinear-se amb els altres, Zeta va girar cap a l'altre banda i va caure de costat, creant caos a l'estructura del joc perfecta del seu món immutable. Per un instant, el cicle del joc es va interrompre. Els altres blocs el miraven fixament amb sorpresa, com si haguessin entès alguna cosa mai vista:

—Potser fins i tot en un sistema immutable...— va dir una de les peces en forma de T.

Hi havia un lloc per ser diferent. Tot i això, tot va continuar. Zeta es va girar i tots els altres blocs el van seguir. Però el seu petit acte de rebel·lió va deixar un rastre al seu món de píxels, una marca que fins i tot quan tot semblava seguir el mateix cicle li recordava que hi havia alguna cosa més. Em vaig sentir representant.

Estimat F:

Avui m'he enrecordat de tu en escoltar aquella cançó que tant ens agradava. He posat la nostra llista de reproducció i t'he imaginat davant meu, cantant i rient. Escric aquestes línies per commemorar allò que un dia vam ser.

Recordo clarament que va ser un dia de tardor la primera vegada que vam parlar. Ni tan sols vaig pensar en la possibilitat del que aquest missatge desencadenaria, però vas acabar significant tant per a mi. La meva vida va fer un gir quan vas començar a ser-ne part; les nostres converses diàries són el testimoni que allò va existir. Vas arribar per ser la llum en la meva foscor i suport quan sentia que no podia més; quan el món s'ensorrava o només necessitava una abraçada teva.

Hi ha dies en què voldria tornar a aquests moments però comprenc que vas seguir amb la teva vida; transitem camins diferents, hem canviat i ja no som els d'abans. No obstant, sempre estaré agraïda que em mostressis el què era sentir una cosa tan forta que fins i tot em feia por admetre-la, i que una paraula pot dir més que mil llibres.

Gràcies per les rialles i per les llàgrimes; per ensenyar-me que sóc capaç d'estimar amb tanta força, però també de patir amb tota l'ànima i reconstruir-me. Guardaré aquesta crònica no com una ferida, sinó com el procés que em va ajudar a ser qui soc. Després de tu, vaig triar estimar-me perquè quan torni a sentir que el meu cor s'accelera no em trenqui en mil trossos, sinó que pugui afrontar la situació amb maduresa.

De vegades idealitzem a algú, i en perdre'l caiem en un abisme perquè la dependència emocional ens cega. Passa quan no ens estimem primer, amb el temps t'adones que només et necessites a tu per ser feliç. En mirar enrere, entenc que la nostra història va ser l'assaig necessari per aprendre a valorar-me. Va ser part d'un pla que no coneixia, però que avui agraeixo. Com va escriure Julio Cortázar a *Rayuela*: "Anàvem sense buscar-nos, però sabent que anàvem per trobar-nos". Gràcies per creuar-te en el meu camí i ensenyar-me que la persona que més necessitava trobar era a mi mateixa. Avui, finalment, sóc la meva millor versió.

Atentament,

Algú que ja no viu aquella tardor.

1r BAT B

El que crema sense vores

Amena Syeda

No va ser una decisió valenta.

Va ser necessària.

I això

no la fa menys cruel.

Hi havia massa veus,
massa vides penjades d'un fil,
massa foc avançant
menjant-se les cases
una a una.

I enmig de tot,
tu.

Tan a prop
que la guerra semblava lluny
quan et mirava.

Però la guerra no desapareix
perquè tanquis els ulls.

Només espera.

—I si no ho fas tu? —vas dir.

No vaig respondre.

Perquè tots dos sabíem
que el silenci,
aquell silenci llarg

entre una paraula i l'altra,
també és una resposta.

Salvar-te
era perdre'ls.

Salvar-los
era perdre't.

I hi ha moments
on l'amor
no té prou pes
per inclinar el món.

Vaig triar.

No per força,
sinó perquè no triar
també és decidir.

El foc seguia avançant,
il·luminant-ho tot
com si fos de dia.

La distància creixia
sense moure'ns.

—No em miris així —vaig dir—
com si encara hi hagués temps.

Però el temps
ja havia escollit per nosaltres.

Tu vas fer un pas enrere.

No corries.
No cridaves.

I això
va fer-ho pitjor.

Perquè hi ha guerres
que no necessiten armes,
només decisions.

I hi ha focs
que no cremen la pell,
però deixen cendra
a les mans igualment.

Quan tot va acabar,
no hi havia crits.

Només silenci,
trencat pel soroll llunyà
d'alguna cosa caient.

Em van dir
que ho havia fet bé.

Que havia salvat moltes vides.

Però ningú em va explicar
què fer
amb el buit
que deixa una sola.

Perquè hi ha sacrificis
que no es veuen,

però cremen
tota la vida.

2n BAT B

L'addicció sense sucre

Nuria Gabriela Zanabria

Ell era com el cafè, fosc i amarg,
sense sucre i ple de lletjor;
un vincle addictiu i tan llarg,
que em lligava al seu fort sabor.

Per ell vaig voler la por apartar,
cedint només a la curiositat,
buscant en el fosc la seva veritat,
quan el primer glop em va fer provar.

M'omplia d'una força tan vibrant,
però el son fugia de la meva pell,
en nits de vetlla sota el cel vell,
robant-me el descans en cada instant.

Em feia mal i jo ho sabia,
però m'encisava la seva cremor;
una addicció que em tenia
presonera del seu calor.

I ara recordo el seu últim sabor,
amarg als llavis, lent de marxar;
com cafè fred que costa oblidar,
però que ja no demana més calor.

Només queda l'aroma en l'aire clar,
de l'addicció que tant m'atrapava;
finalment, vaig aprendre lentament a marxar,
a deixar refredar el que cremava.

2n BAT B

Poema de Sant Jordi

Siman Preet

Entre llibres i roses camino lent,
amb el cor ple d'històries que encara no entenc.
La primavera esclata als carrers,
i en cada mirada s'amaga un univers.

No sé si és amor o només costum,
aquest gest antic que encara ens consum.
Donar una rosa, rebre un poema,
com si estimar fos un vell problema.

Però avui penso en tot el que no diem,
en els silencis que mai trenquem.
En les paraules que escrivim tard,
quan el moment ja ha passat de llarg.

Sant Jordi arriba, però també se'n va,
com el temps que mai podem aturar.
I entre pàgines busco algun sentit:
potser estimar és això... escriure l'infinit.

CICLES	El drac viu a l'institut	Ilham Ben Moula
---------------	---------------------------------	------------------------

Vaig descobrir que el meu professor era un drac d'una manera molt inesperada. Estàvem a classe de matemàtiques i el senyor Ferrer estava escrivint a la pissarra quan, de sobte, va obrir el seu estoig. Durant un segon, vaig veure una petita columna de fum sortint-ne.

Vaig pensar que potser m'ho havia imaginat, però els dies següents vaig començar a notar coses estranyes. El professor sempre tenia les mans vermelles, com si estiguessin cremades, però mai no feia calor a l'aula. I un dia, quan va tossir, vaig veure una petita espurna.

La meva curiositat va créixer i vaig decidir quedar-me després de classe per investigar una mica més. Quan tots els altres van marxar, em vaig acostar al seu despatx. La porta estava una mica oberta, així que vaig mirar a dins... i el vaig veure.

Per un segon, unes ales enormes van aparèixer a la seva esquena. Em vaig sorprendre i vaig fer soroll sense voler. El professor es va girar cap a mi.

"Ja sé que ets aquí", va dir amb tota la calma del món.

Vaig entrar al despatx tremolant.

"Vostè... és un drac?", vaig preguntar.

El professor va sospirar.

"Sí, soc un drac. Però no vull que ho diguis a ningú."

De sobte, l'edifici va començar a tremolar i un rugit enorme va sonar a fora. El professor va mirar per la finestra.

"Ja ha arribat", va dir.

I davant meu, es va transformar en un drac enorme amb escates vermelles, ales gegants i ulls brillants. Amb un cop d'ales, va sortir volant per la finestra.

L'endemà, el professor no va tornar a classe. Només vaig trobar una escata vermella sobre la meva taula. Encara estava calenta.